

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ.

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—

Ἑξάμηνος 4,50

Τριμήνιος 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ φρ. 10,—

Ἑξάμηνος 5,50

Τριμήνιος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Λιὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσώτερ. λ. 10. Ἐξώτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστου λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰουνίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 30

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΓΙΑ Τ. 10 JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Πρὸ τοῦ μεγάλου γεύματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐδίδετο πρὸς τιμὴν των προσεχῶς καὶ θὰ συνεκέντρωνε τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως καὶ τὰ σημαντικώτερα μέλη τῆς γαλλικῆς παροικίας, ἀπεφάσισε νὰ διηγηθῇ ὅλην του τὴν ἱστορίαν εἰς τὸν Καγιέτ καὶ νὰ τῷ ἀνακλινώσῃ τὰς τύψεις του. Ἀλλὰ πού νὰ εὕρῃ καιρὸν, ἔστω καὶ ἐνδὸς τετάρτου τῆς ὥρας, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ ἡσύχως μὲ τὸν ἀεροπόρον! Ἀυτοὺς δὲν εἶχε καμμίαν τύψιν ἀπεναντίας, ὑπερήφανος διὰ τὸν ἄθλον του, ἐδέχετο ὁλονὲν τὰς τιμὰς καὶ ἀπελάμβανε τὴν χαρὰν τῆς ἐξαφνικῆς καὶ ἀνελπίστου ἐκείνης δόξης.

Ἀπὸ μίαν δημοσιογραφικὴν συνέντευξιν ἔτρεχεν εἰς ἓν τιμητικὸν γεῦμα καὶ δὲν ἔστενοχωρεῖτο καθόλου πού τὸν

«Τὸ λεύκωμά του ἐπερνοῦσεν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι...» (Σελ. 238, στ. γ').

ἐπευφημοῦσαν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν τὰ παιδιὰ ὡς περίεργον ζῶον κάθε φορὰ, πού ἐξήρχετο.

Ἐν τούτοις ὁ Ραοὺλ ἐπέτυχε νὰ τὸν εὕρῃ ἕνα βράδυ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Εἶχε μείνῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διότι ἡ ζέστη ἦτο ἀνυπόφορη. Πασμένος εἰς τὸ κρεβάτι του, μὲ μιὰ βεντάγια εἰς χέρι (*) καὶ τὰ μάτια μισόκλειστα, ὁ Καγιέτ ὑπεδέχθη τὸν μικρὸν του φίλον μὲ αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ἀχ! ἄρχισε νὰ βαργιάμαι καὶ τῆς δεξιότητος, καὶ τὰ συμπόσια καὶ τὰ γεύματά τους!.. Φθάνει πιά!.. Εἶμαι πῶς κουρασμένος τώρα, παρὰ τὴν ἡμέρα πού περῶμαι τὰς Ἀνδεις... Ἐπειτα, καλὰ ὅλα αὐτὰ, ἀλλὰ δὲν δίνουσι παράδες. Κ' ἐγὼ ἦλθα εἰς τὴν Ἀμερικὴν γιὰ νὰ κλέψω. Ἔτσι.

Ὁ Ραοὺλ ἐπωφελέθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὸν ἀεροπόρον

— Ἀγαπητέ μου Καγιέτ, ἀπεκρίθη, ἀν' κουρασθήκατε ἀπὸ τὰς τιμὰς πού σὰς κάμνουν, σεῖς πού ἐπιτέλους τὰς ἀξίζετε, τί νὰ ἐγὼ πού δὲν τὰς ἀξίζω;

Ὁ Παρισινὸς ἄρχισε νὰ γελά.

— Πάλι τύψεις, εἶπε, αἰωνίως τύψεις! Μὰ γιατί βασανίζεσαι ἄδικα; Μήπως δὲν ἔκαμες καὶ σὺ τὴν κατάβασιν τῆς Κορδιλλέρας, πού εἶνε κατὰ;

— Τελοσπάντων, ἐξηκολούθησε ὁ

Ραοὺλ. Σεῖς τώρα θὰ πᾶτε εἰς τὸ Βουένο-Ἀϊρες ὅπου ἐλπίζετε νὰ διορισθῇτε καθηγητὴς τῆς ἀεροπλοΐας εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολήν. Πολὺ καλὰ. Ἐγὼ ὅμως τί ὅλ γίνω;

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἀφῆκε τὸν Καγιέτ σκεπτικόν.

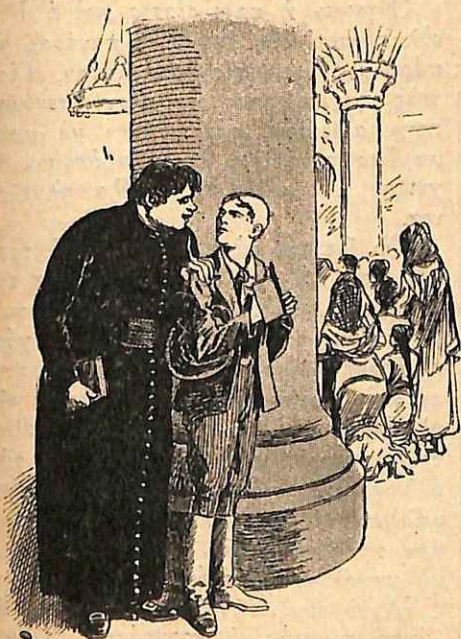
— Ἀλήθεια μὰ τὸ νοῖ! ἐπιθύρεις μετ' ὀλίγον. Τί θὰ σὲ κάμω σένα καὶ πέρα; Εἶσαι πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ γίνῃς ἀεροπόρος. Κανεὶς δὲν θὰ σοὺ ἐμπιστεύετο μιὰ μηχανήν.

— Βλέπετε λοιπόν; εἶπεν ὁ Ραοὺλ. Πρέπει νὰ σὰς ἀφίσω, κ. Καγιέτ, καὶ νὰ κυττάξω νὰ βρῶ καμμίαν ἐργασίαν, γιὰ νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου, ὅπως πρῶτα.

Ὁ Ραοὺλ, ἀναγγέλλων αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ἀνέστειναξε ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀπεκρίθη παρὰ ἓν ὑπόκωφον ροχαλητό, καὶ στρέψας τὰ μάτια πρὸς τὸ κρεβάτι, εἶδεν ἐκπληκτός ὅτι ὁ ἀεροπόρος, καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν ζέστην καὶ τὴν κόπασιν, εἶχεν ἀποκοιμηθῇ.

Οὕτως ἡ τόσον ἐνδιαφέρουσα τὸν μικρὸν πτωχὸν ἐξόριστον συνομιλία διεκόπη ἐδῶ καὶ ὁ Ραοὺλ ἐξῆλθεν ἀθρόως ἀπὸ τὸ δωμάτιον διὰ νὰ φάσῃ τὸν σὺντροφόν του νανακαυθῇ.

Ἐξῆλθεν εἰς τὸν δρόμον καὶ, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰς μαυράς του ἰδέας, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἕνα περίπατον εἰς τὴν πόλιν.

«Ὁ Ραοὺλ ἐστράφη καὶ εἶδεν ἕνα χονδρὸν ἱερέα...» (Σελ. 238, στ. α').

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 230

Αἰ συνάπτεται ἐνὸς τομῆματος

Ἐπλησίαζεν ἡ ἐνδεκάτη ἑσπερινή καὶ ὁ μικρὸς μας φίλος ἐξεπλάγη διὰ τὴν ζωηρὰν κίνησιν ποὺ ἐθαύλασεν ἀκόμη εἰς τοὺς δρόμους.

Τὰ κουρεῖα καὶ τὰ στιλβωτήρια ἤσαν ἀνοιχτά, κατάφωτα καὶ γεμάτα ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἐγυάλιζαν τὰ παπούτσια των ἡ ἐξυρίζοντο κ' ἐκτενίζοντο. Καὶ εἰς τὰ ζαχαροπλαστεῖα, τὰ λευκοφορεμένα γκαρσόνια ἔκλιναν προετοιμασίας μὲ ζῆλον ἀσυνήθη εἰς τὸσον προχωρημένην ὥραν.

Ἄλλ' ὅταν ὁ Ραούλ ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Σάντα-Καταλίνα, τὴν ἐκκλησίαν τῶν πλουσίων ἀτόμων, ἐνόησε πλεόν τί συνέβαινε. Ἦτο ἀνοιχτὴ καὶ φωταγωγημένη. Καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ χοροῦ, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ θαυματουργοῦ ἀγάλματος τῆς Παναγίας, μία φάνη, τριγυρισμένη ἀπὸ ἡλεκτρικὰ γλομπάκια, ἔδειχεν ἕνα μικρὸν Χριστὸν, θρόνος, ἐξελθόντα ἐπὶ ἀγχοροστρώματος.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἐνθυσίησεν ἑξῆς εἰς τὸν Ραούλ ὅτι ἦτο ἡ 24η Δεκεμβρίου, παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων.

Χριστούγεννα, μὲ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ζέσθην;... Ὁ Ραούλ δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴν ἀναπολήσῃ τὰ χιονισμένα Χριστούγεννα τῆς πατρίδος του, τὸ Δένδρον ποὺ ἔλαμπεν εἰς τὸ ὥραϊον καὶ ζεστὸν σαλόνι τῶν γονέων του, εἰς τὸ Παρίσι... ἔπειτα τὴν παλαιὰν, μεγαλοπρεπὴ μητρόπολιν τοῦ Σανλὶ, ὑψομένην ἐπιβλητικῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς χιονοσκεπὸς πλατείας, τὸσον διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν αὐτὴν ποὺ ἐφωτίζετο μὲ ἡλεκτρικὰ σὰν μαγαζὶ ἢ σὰν θέατρο... Ποῦ ἡ θρησκευτικὴ κατάνυξις τῶν μεγάλων, ποὺ ἡ ἔκστασις καὶ ἡ χάρις τῶν παιδιῶν; Ἐδῶ ἐπήγαιναν ὡς εἰς διασκεδαστήριον.

Ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ συνεικίνησε τὸ καλλιτεχνικὸν αἶσθημα τοῦ Ραούλ, ὁ ὁποῖος, ἐξ ἐνστικτοῦ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί ἔκαμνεν, ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην τὸ λεύκωμά του, ποὺ δὲν τὸ ἄφινε ποτέ, καθὼς καὶ τὸ μολύδι του, καὶ ἤρχισε νὰ σχεδιάζῃ μερικὸς τύπους γυναικῶν, ἀπὸ αὐτὰς ποὺ εἰσῆρχοντο ὁλονὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς κατόπιν των καὶ, ἐπειδὴ ἡ ἀκολουθία δὲν εἶχεν ἀρχίσῃ ἀκόμη, ἐζωγράφησε κρυφὰ τὰς ὥραιας κυρίας ποὺ ἐκάθηντο εἰς τὸ καθολικὸν, ἀκολουθοῦμενα ἀπὸ μικρὰς ἰνδὰς ὑπηρετρίδας, αἱ ὁποῖαι ἐκράτουν τὰ προσευχητήριά των, ἡ ἀπὸ παιδιὰ πέντε ἐξ ἐτῶν, τρέχοντα μεταξὺ τῶν καθισμάτων καὶ κρατοῦντα τὰ χριστουγεννιάτικα παιγνίδια των.

Εἶχεν ἤδη ζωγραφίσῃ πολλὰς σκηνὰς καὶ διαφόρους τύπους, ὅταν ἡσθάνθη νὰ τὸν κυπύον ἐλαφρὰ εἰς τὸν ὦμον. Ἐστράφη ἀποτόμως καὶ εἶδεν ἕνα χονδρὸν ἱερέα, ὁ ὁποῖος ἐκύτταξε

περίεργος μὲ προσοχὴν τὰ σχέδιά του.

Νομίσας ὅτι θὰ τὸν ἐμάλωνεν, ὁ Ραούλ ἐκοκκίνησεν, ἐταράχθη κ' ἔκαμε νὰ κρύψῃ τὸ τετραδίον εἰς τὴν τσέπην του. Ἀλλὰ γελῶν ὁ ἀδβὰς τοῦ τὸ ἐπῆρε καὶ, ἀφοῦ τὸ ἐξεφύλλισε πολλὰν ὥραν, μὲ νεύματα τῆς κεφαλῆς ἐπιδουκιστικά, ἠρώτησε τὸν Ραούλ ἰσπανιστί. Αὐτὸς, μὴ ἐννοήσας, ἀπεκρίθη γαλλιστί, ζητῶν συγγνώμην διὰ τὴν τόλμην ποὺ εἶχε λάβῃ.

Ὁ ἀδβὰς, βλέπων ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ Γάλλον, τῷ ὠμίλησεν εἰς τὴν γλῶσσάν του καὶ, διόλου θυμωμένος, μὲ τὸ γλυκύτερον ὅρος τοῦ κόσμου, τῷ εἶπε:

—Μὰ εἶνε πολὺ ὥραϊα τὰ σχέδιά σου, παιδί μου... ἐξαίρετα!

Χαίρων ποὺ τὴν ἐγλύτωσε τὸσον εὐθηνά, ὁ Ραούλ περιωρίσθη νὰ ὑποκλιθῇ μετριοφρόνως πρὸ τοῦ ἀδβὰ, ὁ ὁποῖος

«Ἄν δὲν τὰ καταφέρῃς, ἔλα νὰ μὲ βρῇς στὸ Βουένος-Ἀϊρες...»

ὡς κρατῶν τὸν ὦμόν του, ἐξηκολούθησε:

—Μένεις ἐδῶ;

—Ὅχι, κύριε ἀδβὰ... εἶμαι περαστικός.

—Μὲ τοὺς γονεῖς σου;

—Δὲν ἔχω γονεῖς.

—Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Ἀπὸ τὴν Καρδιλλέραν, μὲ ἀεροπλάνον.

Ὁ ἱερεὺς ἔκαμε κίνημα ἐκπληξέως ἄλλα κατόπιν, ἐνθυσμηθείς:

—Ἄ, εἶπε, σὺ εἶσαι τὸ παιδί, διὰ τὸ ὁποῖον ἔγινε τόσοσ λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ναί, ναί, σὲ γνωρίζω τώρα ἀπὸ τὴν εἰκόνα σου.

Ἡ συνομιλία δὲν ἠμποροῦσε νὰ παραταθῇ περισσότερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀφοῦ μάλιστα ἤρχισεν ἡ ἀκολουθία. Ὁ ἀδβὰς ἐσκύφη εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Ραούλ καὶ τῷ εἶπε σιγά:

—Ἐλα νὰ σὲ ἰδῶ, μετὰ τὴν ἐκκλη-

σία, εἰς τὸν οἶκον τῶν Ἰησουϊτῶν, ἐκεῖ—πέρα, εἰς τὴν ἄκρην τῆς πλατείας. Νὰ ζητήσης τὸν πάτερ-Ἰωσήφ. Ἀντίο, παιδί μου, καὶ μὴ λείψῃς νὰ ἐλθῃς. Γιὰ τὸ καλὸ σου.

Καὶ ἀπεμακρύνθη μὲ βραδὺ βῆμα, διασχίζων τοὺς στίχους τῶν ἐκκλησιαζομένων.

Ὁ Ραούλ, μείνας μόνος, παρηκολούθησε τὴν ἀκολουθίαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσέχῃ πολὺ. Ἀκουσίως του ἐσυλλογίζετο τὴν ὑπόδοχὴν ποὺ τὸν ἐπερίμενεν εἰς τὸν οἶκον τῶν Ἰησουϊτῶν.

Ἀνέλπιστος παραγγελία

Τέλος ἡ ἐκκλησία ἀπόλυσεν. Ὁ Ραούλ εἶδεν ὁμίλους νέων καὶ νεανίδων νὰ χαιρετῶνται εἰς τὴν ἐξοδὸν ὅπως εἰς χορὸν, καὶ κατόπιν τὸ πλῆθος διεχύθη εἰς τὴν πλατείαν, ζητοῦν ὀλίγον ἀέρα καὶ ὀλίγην δροσίαν. Ἀφοῦ ἔμεινε μίαν στιγμὴν ἀκόμη εἰς τὴν σκοτεινὴν ἐκκλησίαν, ἐξῆλθε καὶ ὁ Ραούλ καὶ διεκινεῖτο πρὸς τὴν οἰκίαν ποὺ τῷ ἔδειξεν ὁ ἱερεὺς.

Ἡ οὔρα ἦτο ὀλάνοικτη καὶ εἰσῆλθεν. Οἱ Ἰησουῖται περιεπάτουσαν καθ' ὁμίλους, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν χωρὶς ἄλλ, τὸ ὁποῖον κατεῖχε τὸ κέντρον τοῦ οἰκοδομήματος. Ὁ Ραούλ ἐστάθη δισταζών, ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ποὺ ἐφοροῦσαν ὅλοι τὰ ἴδια μαῦρα ράσα, ἐκείνον ποὺ τὸν εἶχε προσκαλέσῃ. Ἀλλ' ἔξαφνα τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται.

—Ἄ! σὺ εἶσαι, μικρέ; ἀνέκραξεν ἔλα ἐδῶ, νὰ σὲ παρουσιάσω εἰς τοὺς πατέρας... Ἐ, δὲν εἶνε ἀνάγκη τώρα νὰ κοκκινίσῃς! Δὲν ἔκαμες κανένα κακό. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τιμᾷ τὸν Θεὸν ζωγραφίζων ὥραϊα ὅπως καὶ προσευχόμενος.

Ἐγίνεον ἡ παρουσίας καὶ ὁ Ραούλ προσεκλήθη ἀπὸ τοὺς πατέρας νὰ πάρῃ μαζί των μίαν σοκολάταν. Τότε τοὺς ἠκολούθησεν εἰς μίαν στενὴ μακρὴν αἴθουσαν, στολισμένην μὲ μαρμαρένια τραπέζια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀχνίζαν κ' εὐωδίαζαν μεγάλα φλυτζάνια.

Τῷ ἔνευσαν νὰ καθίσῃ εἰς τὸ τραπέζι τῶν καὶ ἐνῷ ἔπινε τὴν ὥραϊα του σοκολάταν, ἐκύτταξε τὸ λεύκωμά του, τὸ ὁποῖον ἐπερνοῦσεν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι κ' ἐπροκαλοῦσε νεύματα ἐπιδουκιστικά καὶ θαυμασμοῦ. Οὕτως ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης, ὅπου ἐκάθητο, εἰς καρτέκλαν ὑψηλοτέραν ἀπὸ τὰς ἄλλας, ἕνας γέρον ἰησουΐτης, ἀσπρομάλλης, μὲ ὠχρὸν καὶ ἔξυπνον πρόσωπον, πρὸς τὸν ὁποῖον οἱ ἄλλοι ὁμίλουν μὲ μεγάλον σεβασμόν.

Ἀφοῦ συνδιδεσκέφθησαν ὅλοι ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς, ὁ προστάτης τοῦ μικροῦ ζωγράφου τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ εἶπεν:

—Ἀκολουθήσε με· ὁ ἡγούμενος ἐπιθυμεῖ νὰ σοῦ ὁμιλήσῃ.

Ὁ Ραούλ ἀφῆκε μὲ λύπην τὸ φλυτζάνι του ὡς τὴν μέσῃ καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν σεβάσμιον γέροντα, ὁ ὁποῖος τὸν ἠρώτησε:

—Σὺ ἔκαμες αὐτὰ τὰ σχέδια;

—Μάλιστα κύ... μάλιστα, σεβασμιώτατε! ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ.

—Εἶσαι μόνος ἐδῶ;

—Μάλιστα.

—Καὶ ζητεῖς ἐργασίαν;

—Μάλιστα, ζητῶ...

Ὁ ἡγούμενος ἐστράφη τότε πρὸς τοὺς ἄλλους Ἰησουῖτας, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐκύτταζαν, καὶ εἶπε:

—Μοῦ φαίνεται, ὅτι αὐτὸς ὁ μικρὸς θὰ μποροῦσε νὰ ζωγραφίσῃ τὰ πορτραῖτα τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου διὰ τὸ περιοδικόν. καλλιτέρας ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μας Ἰούλιον.

Ψῆφος ἐπιδουκισίας ὑπεδέχθη αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ προϊσταμένου, ὁ ὁποῖος ἐστράφη πάλιν πρὸς τὸν Ραούλ κ' ἐξηκολούθησε:

—Μικρὲ μου φίλε, ἀφοῦ ζητῇς ἐργασίαν, θὰ σοῦ δώσω. Πρόκειται νὰ κάμῃς καμμιὰ τριανταρὰ πορτραῖτα, τὰ ὁποῖα ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου θέλει νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὸ περιοδικόν «Ἐπιθεώρησις» τῆς Κορρόβας. Ἐὰν τὰ ἐπιτύχῃς, θάμειφθῃς καλὰ. Πρὸς τὸ παρὸν, ἀναλαμβάνομεν τὰ ἔξοδα τῆς διαμονῆς σου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Δέχεσαι;...

—Δέχομαι, σεβασμιώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰν ποὺ τῷ ἐδίδετο τέλος ἡ ποθητὴ εὐκαιρία νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ζωγράφου καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ, μολονότι δὲν ἐζωγράφισα ποτέ μου πορτραῖτα.

Ὁ ἡγούμενος ἐμειδίσεν ἐνθαρρυντικῶς καὶ ὑπέλαθεν:

—Οὔτε ὁ μέγας Βελάσκουεζ δὲν εἶχε κάμῃ ποτέ του πορτραῖτα, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ ζωγραφίσῃ τὴν ἰνφάντην Μαρίαν-Τερέζαν. Καὶ ὅμως ἔκαμεν ἐν ἀριστοῦργημα! Πῆγαινε, παιδί μου, ἐργάσου καὶ ὁ Θεὸς θὰ ὁδηγήσῃ τὸ χέρι σου, ἐὰν εἶσαι καλὸς καὶ φρόνιμος. Χαῖρε, μικρὲ μου φίλε!

Καὶ ὁ Ραούλ, περιχαρὴς ὅσον δὲν ὑπῆρξε ποτέ ἀφ' οὗτο ἦλθεν εἰς τὴν Ἀργεντινὴν, οὔτε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ποὺ προσελήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μίς Μπρίτζ, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τραγουδῶν.

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ τὸν φίλον του τὸν ἀεροπόρον διὰ νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ τὴν μεγάλην εἰδήσιν.

—Ὡστε μὲ παρατάς; τῷ παρεπονήθη ὁ Καγιέτ, μόλις ἠμπόρεσε, ζαλισμένος ἀκόμη ἀπὸ τὸν ὕπνον, νάντιληφθῇ τί τῷ ἔλεγε.

—Εἶνε ἀνάγκη, κύριε Καγιέτ, ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ· σεῖς δὲν μοῦ εἵπατε, πῶς εἶμαι πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ γίνω ἀεροπόρος; Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ κυττάξω νὰ τὰ καταφέρω μόνος μου.

—Ναί, ἔχεις δίκην, ὑπέλαθεν ὁ Καγιέτ, ἐξυπνῶν ἐντελῶς. Ἡ ἀεροπλοΐα δὲν εἶνε σημερον ἐπάγγελμα! Πρέπει νὰ σθάνῃ κανεὶς τὰ φανταστικώτερα ρεκόρ, γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψαμὶ του, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ πέσῃ καὶ θὰ σπάσῃ τὰ κόκκαλά του. Πίστεψέ με, παιδί μου, εἶνε καλλίτερα νὰ μουντζουρώνῃ κανεὶς χαρτιά, ὅπως θὰ κάμῃς ἐσύ... Ἀφισέ με τώρα νὰ κοιμηθῶ, γιὰτὶ νυστάζω ἀκόμη. Γεῖά σου, μικρέ!

(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

μένως ἔγραψεν εἰς τὴν Διάπλασιν. Ἐν ἄν, λέγει, κατὰ τὴν Ἡθικὴν, δὲν πρέπει νὰ ἐκδικητὰ κανεὶς ποτέ, πῶς πρέπει πάλιν, κατὰ τὴν ἰδίαν Ἡθικὴν, νὰ τιμωρῇ τὸν κακόν; Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ μία μεγάλη ἀντίφασις; Ἐν ἀπὸ τὰ δύο: ἡ ὑπάρχον περιστάσις, κατὰ τὰς ὁποίας ἐπιτρέπεται ἡ ἐκδίκησις, καὶ ἐπιβάλλεται μάλιστα, καὶ τότε δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν «ἡ ἐκδίκησις εἶνε κακόν», ἡ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ περίστασις, καὶ τότε δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν «ὁ κακὸς εἶνε ἄξιος τιμωρίας».

Ἡ Διάπλασις μὲ παρεκάλεσε νὰ παντήσω εἰς αὐτὴν τὴν ἀπορίαν, διότι εἶνε ἀπὸ ἐκείνας ποὺ γεννῶνται συχνὰ εἰς τὸν νοῦν τῶν νεαρῶν τῆς φιλίας. Ἀπαντῶ λοιπὸν, ὅτι ἡ ἐκδίκησις δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν τιμωρίαν. Φαίνεται κάποτε ὅτι συμπίπτει, ἀλλ' εἶνε πάντοτε ἄλλο πράγμα. Καὶ ἡ μεγάλη, ἡ ὑπεράντος διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο, εἶνε ἡ ἐξῆς: «Ὅτι ἡ μὲν ἐκδίκησις ὁραπεύει ἐν ταπεινῶν ἐνστικτῶν τοῦ ἐκδικουμένου, τῷ δίδει μίαν χυδαίαν ἱκανοποίησιν, τῷ προξέει μίαν ἀγρίαν χαρὰν ἐνῷ ἀπεναντίας ἡ τιμωρία ὠφελεῖ τὸν τιμωρούμενον, ἔχει σκοπὸν νὰ τὸν κάμῃ νὰ μὴ ὑποπέσῃ πάλιν εἰς λάθος, νὰ τὸν βελτιώσῃ, ἡ ἀκόμη νὰ βελτιώσῃ ὅλην τὴν κοινωνίαν διὰ τὸ παραδείγματος, ἡ καὶ νὰ τὴν προφυ-

λάξῃ ἀπὸ ἕνα ἐπικίνδυνον κακοποιόν.

Μερικὰ παραδείγματα: Ὁ διδάσκαλος τιμωρεῖ τὸν μαθητὴν του. Τὸ κάμνει διὰ νὰ αἰσθανθῇ καμμίαν εὐχαρίστησιν; Ὅχι βέβαια. Τὸ κάμνει διὰ νὰ τὸν διορθώσῃ, διὰ νὰ τὸν βελτιώσῃ. Καὶ πρέπει νὰ τὸ κάμῃ, διὰ τὸ καλὸν τοῦ μαθητοῦ. Ὁμοίως ὁ πατέρας ἡ ἡ μητέρα, ποῦ τιμωροῦν τὸ ἀτακτὸν παιδί των. Ὅχι μόνον δὲν εὐχαριστοῦνται, ἀλλ' ἀπεναντίας λυποῦνται κατὰκαρδὰ. Δὲν θὰ ἦσαν ὅμως καλοὶ γονεῖς, ἂν δὲν τὸ ἔκαμναν. Ὁμοίως ὁ δικαστής, ὅταν στέλλῃ εἰς τὴν φυλακὴν, ἡ καὶ εἰς τὴν λαμητμόν, ἕνα κλέπτην, ἕνα φονέα, ἕνα ληστήν. Αἰσθάνεται τὴν ἀγρίαν χαρὰν τοῦ ἐκδικουμένου; Κἀθε ἄλλο! Ἀπεναντίας, ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ του πάσχει, δσάκις ἀπαγγέλλει μίαν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν. Ἀλλὰ τὸ κάμνει εἴτε πρὸς σωφρονισμόν τοῦ κακούργου, εἴτε πρὸς παραδειγματισμόν καὶ προφύλαξιν τῆς κοινωνίας.

Ἄλλο λοιπὸν ἡ ἐκδίκησις,—μοῦ ἔκαμε κανεὶς ἕνα κακόν; νὰ τοῦ τὸ ἀνταποδώσω!—καὶ ἄλλο ἡ τιμωρία,—ἐκαμες σφάλμα; νὰ τιμωρῇ! Ὁ καλὸς ἄνθρωπος δὲν ἐκδικεῖται· δὲν τὸ καταδέχεται, δὲν αἰσθάνεται καμμίαν εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὴν ἐκδίκησιν. Προτιμᾷ νὰ λησμονῇ καὶ νὰ συγχωρῇ. Ἀλλὰ καὶ ὁ καλλίτερος τῶν ἀνθρώπων, ὅταν εἶνε ὁ ἀρμόδιος, τιμωρεῖ. Εἶνε ἀληθὲς τώρα, ὅτι ὑπάρχουν καὶ κακοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τιμωροῦν αἰσθανόμενοι εὐχαρίστησιν ὡς νὰ ἐκδικοῦνται. Ὑπάρχουν π. χ. κακοὶ διδάσκαλοι καὶ κακοὶ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι δέρονται τὰ παιδιά, ὅχι ὅταν πρέπει, ἀλλὰ ὅταν θυμῶνουν, ὅταν αἰσθάνονται τὴν ἀγρίαν εὐχαρίστησιν νὰ δέιρουν, νὰ προξενήσουν πόνον. Ἡ ταπεινὴ ἐκδίκησις φορεῖ κάποτε τὸ προσωπεῖον τῆς ἀγαθῆς τιμωρίας. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν κλονίζει τὰς βάσεις τῆς Ἡθικῆς. Ἡ Ἡθικὴ εἶνε πάντοτε ὁρὴ. Ἀδιάφορον ἂν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἀνέθικοι.

Ὁ Ἡρώς τοῦ 1913 ἐρωτᾷ καὶ συγκεκριμένως: Πρέπει νὰ ἐκδικούμεθα τὸν προσβάλλοντα τὴν τιμὴν μας, τὸν ἄρπαγα τῆς περιουσίας μας, τὸν φονέα τοῦ συγγενοῦς μας;—Ἡμεῖς προσωπικῶς; δι' ἐνός ἄλλου ἐγκλήματος; Ὅχι βέβαια, ποτέ! Ἡ τιμωρία τῶν κακούργων αὐτῶν εἶνε ἐργον τῆς Δικαιοσύνης. Αὐτὴ θὰ τοὺς τιμωρήσῃ, χωρὶς νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ. Ὡστε τὸ μόνον ποῦ ἔχομεν νὰ κάμωμεν, εἶνε νὰ τοὺς καταγγεῖλωμεν εἰς τὴν Δικαιοσύνην καὶ νὰ τὴν βοηθήσωμεν εἰς τὸ ἔργον τῆς. Αὐτὸ μόνον εἶνε τὸ ἥθικόν. Πᾶν ἄλλο θὰ ἦτο ἀνῆθικον, παράνομον, ἀντικαινονικόν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Διότι, με όλην του την μεταμόρφωσιν, ο «Ρ» εφοβείτο να εύρεθῇ πάλιν ἀντιμέτωπος με τὸν νεαρόν ν τ έ τ ε - κ τ ι β .

— «Αν τοῦ ἐτηλεφωνούσα; ἐσυλλογίσθη. Ναί, ναι! εἶνε μία λαμπρὰ ἰδέα. Θὰ τοῦ τηλεφωνήσω!»

Μετὰ πέντε λεπτά, ὁ «Ρ» εἰσῆλθε εἰς ἓν ταχυδρομικὸν γραφεῖον καὶ ἰζηῖται νὰ τηλεφωνήσῃ εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον.

— Ἀλλοῦ! ἄλλο!.. με τὸν μαρκήσιον Δερινὺ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ θυλώ; ἤρχισεν ὁ κλέπτης.

Καὶ ἀμέσως, με σαρκαστικὸν τόνον, προσέθετε:

— Εἴμ', ἐγώ, ὁ «Ρ»!

Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ τηλεφωνικοῦ σύρματος, ὁ μαρκήσιος ἀνεπήδησε καὶ ὁ Βωτιεὺς, ἀπὸ τὸ διπλανὸν δωμάτιον, ἤκουσε τὰ παράδοξα, τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια:

ονα εἰς τὸ δωμάτιον ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀφίση ὁ πυρετός· ἐγὼ ἐλπίζω!

— Γιατί δὲν ξέρεις, δὲν μπόρεῖς νὰ ξέρης, ἐστέναιξεν ὁ μαρκήσιος. Εἶνε ἓνα πρᾶγμα ποῦ ἀγνοεῖς.

— Ἀπεναντίας ξέρω... ξέρω τὰ πάντα! ὑπέλαβεν ὁ νέος, προσέφωρον τὰς λέξεις ἀργὰ καὶ ἀτενίζων τὸν μαρκήσιον.

— Ξέρεις ποῖος εἶνε ὁ «Ρ»;

— Ξέρω ὅτι ὁ «Ρ» εἶνε υἱὸς σαρ, κύριε Δερινὺ!

— Τὸ ξέρεις; Καὶ ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;

— Αὐτός ὁ ἴδιος.

— Σοῦ εἶπε ἀκόμη τί τὰ θέλει ἐκεῖνα τὰ γράμματα;

— Καὶ αὐτὸ, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς. Μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα.

Μακρὰ σιγὴ διετέθη αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν. Κατόπιν ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Μωρίς Ζιλλάρ καὶ με τρέμουσαν φωνὴν τῷ εἶπε:

— Εἶσαι καλὸ παιδί, Μωρίς. Χάρης εἰς σέ, ἔχω ἀκόμη μίαν μικρὰν ἐλ-

τὴς δυστυχούς μου συζύγου, ποῦ δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς τοῦ δὲν ἀνετράφη εἰς τὸν πύργον ποῦ ἔχουμεν εἰς τὸ Στρεπᾶ, πλησίον τῆς Ρουένης, ἀλλ' εἰς τὴν οἰκίαν ἐντὶ μὲν χωρικῶν τῶν περιχώρων, ὅπου ἔμεινεν ἕως τὰ ἑπτὰ τοῦ χρόνου.

«Ἔτσι ὁ υἱός μου ἐστερήθη μικρὸς τῶν μαθημάτων ἐνείκων καὶ τῶν συμβουλῶν ποῦ μόνον μία μητέρα γινώσκει νὰ δώσῃ, καὶ διὰ τὸ λάθος αὐτὸ πολ- λάκις μετενόησα, μολοντί τὸ ἐπέβαλεν ἡ ἀνάγκη. Ὅταν τὸ παιδί ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον, παρετηρήσαμεν, ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγώ, τὸ παράδοξον τοῦ χαρακτῆρός του· καὶ ὁ Ροδόλφος εἶχε γίνῃ πεισματάρης, ἀνυπότακτος καὶ τυραννικός εἰς τὸν ὑπέρτατον βασιλέα. Εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐναντιότητα, κατελαμβάνετο ἀπὸ παράφορον θυμὸν, ἐκυλίστο κάτω καὶ ἐξεφώνιζε σὰν τρελλός.

«Ἠλπίζαμεν, ὅτι ἡ κατὰστάσις αὐτῇ θὰ μεταβάλλετο με τὴν ἡλικίαν· ἀλλὰ, ἀλλοίμονον! ἀντὶ νὰ διορθωθῇ, ὁ Ροδόλφος ὅλονεν ἐχειροτέρευε. Καί

ἔχον παραδιάσω. Τὸ ἀνοίγω. Ἐλπί- πον πάλιν δύο ναπολεόνια!

«Τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἶδα τὸν καμαριέρην νὰ διασχίζῃ τὴν αὐλὴν νὰ μιλήῃ χρυσὰ εἰς τὸν ἀμαξῶν, παλαιὸν αὐτὸν ὑπηρετὴν, ποῦ τοῦ εἶχα κάθε ἐμπιστοσύνην.

«Ἄν ὁ κλέπτης εἶπε τίποτε εἰς τὸν ἀμαξῶν, δὲν θάργουσα νὰ τὸ μάθω, ἐσυλλογίσθη, καὶ με μίαν πρόφασιν τὸν ἐφώνησα. Ἀλλ' ὅταν τὸν πρῶτον αἶ τοῦ εἶπε πρὸ ὀλίγων ὁ καμαριέρης, ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος ἔδειξε τόσῃν στυγνοχωρίαν, μ' ἐκύτταξε με τὸσον τρόμον, ὥστε δὲν ἐπέμεινα περισσότερον καὶ τὸν ἄρτισα, πεπεισμένος ὅτι ἐννοῶν ἦτον ὁ νέος μου ὑπηρετὴς.

«Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὸν συλλάβω ἐπ' αὐτοφώρῳ διὰ νὰ διώξω καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἐμπιστὸν τοῦ ἀμαξῶν. Πρὸς τοῦτο, κατὰ τὰς πέντε τὸ βράδυ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ, ἐ-

ξαπλώθηκα εἰς μίαν πολυθρόναν τοῦ γραφείου μου, χωρὶς νὰ νάμην οὔτε φῶς οὔτε σιγή. Ἐπερίμενα... Μετὰ μίαν ὥραν ἡ θύρα ἀνοίχθη σιγᾶ-σιγᾶ καὶ εἰς τὸ σκότος, ἀκούω τὰ βήματα κάποιου ποῦ εἰσέρχεται καὶ προχωρεῖ πασπατυτά.

«Κατόπιν τρίζει ἓνα σπέρτο καὶ εἰς τὴν φλόγα τοῦ ἐλέπῳ θέαμα ποῦ με παγώνει. Ὁ Ροδόλφος, ὁ υἱός μου, εἶχε ἀνάψῃ ἓνα φαναράκι, ποῦ τὸ εἶχε διὰ τὴν φωτογραφίαν, καὶ γονατιστὸς πρὸ τοῦ γραφείου, ἐδοκίμαζε τὰ τεσσαρὰ πέντε κλειδιά ποῦ ἐκρατοῦσε...

«Εἶχα τὸ θάρρος νὰ μὴ κινηθῶ, νὰ μὴ προσδώσω τὴν παρουσίαν μου κατ' αὐδέναν τρόπον καὶ παρηκολούθησα τὸ φοβερὸν θέαμα ἕως μοναχογιου ποῦ κλέπτει τὸν πατέρα του, με τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν δεξιότητα κλέπτου ἐξ ἐπαγγέλματος!

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

“ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,”

Λέγει αὐτὸ τὸ τρίτον Σίμων Ἰωνᾶ, φίλεις με; Ἰω. κα', 17

ΕΚΕΙΝΟΣ ποῦ ἀγαποῦσε, δὲν ἐπίστευσε, Χριστέ, πῶς σάγαπᾷ, — καὶ με μεγάλη Πίκρα, μιά, δυὸ καὶ τρεῖς τὸν ῥῶτης. Καὶ ἴσως δὲν τὸν πίστεψες καὶ πάλι.

Θεὸς Ἐσὺ, σὰν ἄνθρωπος ἐγνώρισες, Μὲς' εἴ' ἄλλο σου τὸ ἀνθρώπινο μαρτύριο, Πῶς ἡ ἀγάπη τῶν ἀγαπημένων μας Εἶνε γιὰ μᾶς ἓνα βαθὺ μυστήριον.

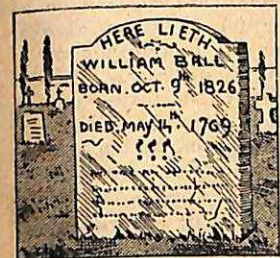
ΣΑΝ Ἰφιγένεια, μερόνυχτα Σ' ἔνα ἀκρογιάλι καθισμένη, Βλέπει ἡ ψυχὴ πέρα, κατὰ τὸ πέλαγος, Καὶ κατὰ ἀνέλπιστο προσμένει.

Βασιλοκὸρη οὐράνιη, ἐξόριστη Μακρὰ ἀπ' τὰ πατρικὰ παλάτια, Τάχα θὰ ἰδῇ στὸ πέλαγος, ὅ,τι εἶδανε Τῆς Ἰφιγένειας τὰ μάτια;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργος τάφος

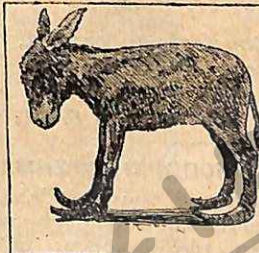
Ὁ περίεργος αὐτὸς τάφος εὗρίσκειται εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Τούερερ τῆς Ἀγγλίας. Κατὰ τὴν ἐπιγραφήν, ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶνε θαμμένος ἐκεῖ, ἀπέθανε 57 ἔτη πρὶν νὰ γεννηθῇ! Προφανῶς ἔγινε λάθος ἀπὸ τὸν χαράκτην· ὥστε ἀντὶ ἀγεννηθῇ τῷ 1826, ἀπέθανε τῷ 1769, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ: «ἔγεννηθῇ τῷ 1769, ἀπέθανε τῷ 1826».

Ζωντανὸν ταχυδρ. δέμα

Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ, ἐπὶ τὰ ἑπτὰ ἔτων, ἐφθασε ὡς ταχυδρομικὸν δέμα εἰς τὸ Νέον Λέξινγκτεν τοῦ Ὁχιο, ἐποσταλὲν ἐκ Νέας Ὑόρκης με υἱὸν ἐπιγερτὴν ἐπὶ τοῦ στῆθους, φέρουσαν τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πατρὸς. Τὸ κοριτσάκι ἐφθασε αἰσιῶς ἀπὸ δύναντα 11,265 χιλιάδες τὰ σιδηροδρομικῶς.

Περίεργοι ὄπλα

Τὸ γαϊδουράκι αὐτὸ ἔχει, ὡς βλέπετε, ὄπλας ἐκτάκτου μήκους. Τὰ νύχια καὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν τοῦ ἐμαγάλωσαν τὸ σῶμα, ὥστε νομίζε κανεὶς ὅτι φορεῖ παγοπέδιλα σκίι. Καὶ ὁ αὐτὸς τὰ ἔκοπταν διὰ νὰ τὸ πεταλώσουν, ἐπρωτὶ μὴ σὰν ὅπως νὰ τὸ ἐκτελέσῃ ὡς φαινόμενον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Μαγικὴ Εἰκὼν

Ὁ Ἀλκωνιστὴς αὐτὸς ἔχασε τὸν ὀδηγὸν του. Μήπως τὸν βλέπετε πρὸθενά;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς, διὰ νὰ περάσῃτε ὥρατον καλοκαίρι.

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς

ΔΟΝ	ΡΙ	ΡΟ	ΝΟΝ
ΟΝ	Α	Ι	ΟΝ
ΚΡΙ	ΖΙ	ΓΑ	ΛΕΙ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε ἀνθρώπων.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς Charade

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Περσικῆς Νίκης
Mon premier est un métal précieux;
Mon second un habitant des cieux;
Et mon tout un fruit délicieux;

δ'.) Γρόφος

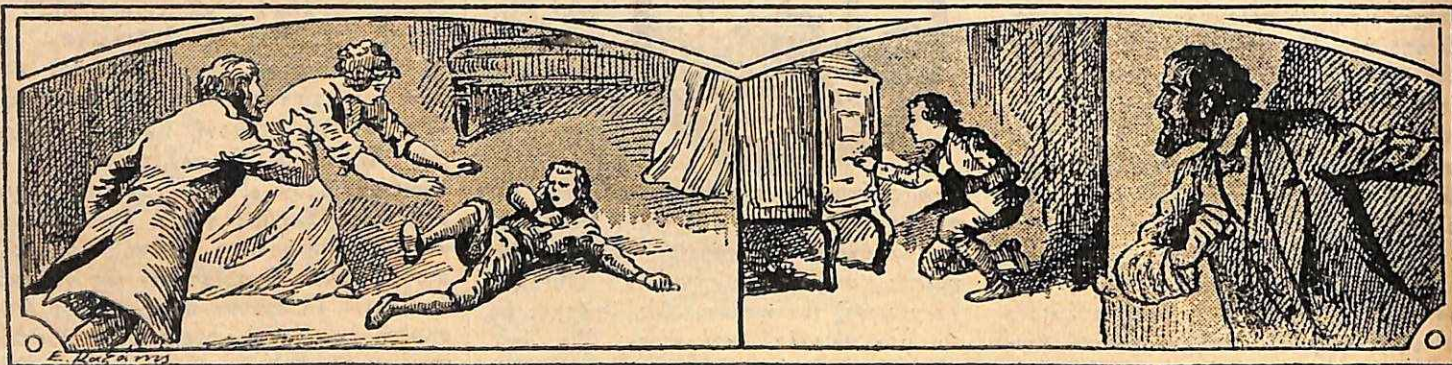
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Ἀθήνου

τῶν	Πε	τῶν	κτῆμα
τῶν	Αρ	τῶν	
τῶν		τῶν	

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις — ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται, ἀπαραίτητως, ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 28ου φύλλου

α'.) Ὁ ἀντίπαλος σχηματίζεται εἰς τὸ δεξιὸν σκέλος τοῦ πανταλονιού του καὶ φαίνεται ἂν ἡ εἰκὼν ἀνατραπῇ, — β'.) Πατριάρχης, Μητροπολίτης, Ἐπίσκοπος, Ἀρχιεπίσκοπος. — γ'.) Qui rien ne sait, de rien ne doute.

— Σεῖς εἰσθε, Ροδόλφε; καὶ τολμάτε;.. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι;.. Καὶ πόσα ζητεῖτε;... Πῶς εἶπατε;... Μὰ εἶνε τρέλλα! ἀδύνατον! δὲν θάκουσα καλὰ!... Θέλετε διακόσιες χιλιάδες; τριακόσιες;... Ἀλλὰ ὅχι αὐτὸ!.. αὐτὸ ὅχι!

Μετ' ὀλίγον ὁ μαρκήσιος Δερινὺ τὸν παρεκάλει:

— Σταθῆτε! πητέ μου πόσα!

Ὅσα θέλετε, εὐχαρίστως, ἀλλὰ ὅχι αὐτὸ... Χάνετε! ὁ μετανόησεν! ὁ φανὼ ἀμείλιχτος!..

Ὁ ἀποδέκτης ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μαρκήσιου, εἰς τὸ ἀλλοιωμένον πρόσωπον τοῦ ὁποῖου ἀπετυπώθη ἐκφρασις βαθύτης θλίψεως.

Εἰς τὸν Βωτιεὺς ἐφάνη ὅτι ὁ δυστυχὴς του σύντροφος ἐγήρασεν ἑξαφνα κατὰ δέκα ἔτη.

— Κακὰ εἰδήσεις! ἔκλειν ὑποκόφως ὁ μαρκήσιος, πίπτων εἰς ἓνα κάθισμα. Ἀγαπήτε μου Βωτιεῖ, αὐτὴν τὴν φωνήν... δὲν ὑπάρχει ἐλπίς!

— Ὁχι! εἶπεν εἰσερχόμενος ἕξ-

πίδα... Μοῦ ἀποδίδεις τὴν ζωὴν. Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω πατέ!

«Δυστυχὴς ἄνθρωπος! ἐσυλλογίσθη ὁ Βωτιεῖ γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐπρεσπαθῶν πάντα νὰ δυσκολέῃ τὴν ἀστυνομίαν, ἐσάντις ἐπρόκειτο νὰ συλλάβῃ τὸν «Ρ»... Δυστυχισμένους πατέρας, πόσον θὰ ὑπέφερε! ποῖα τραγωδία ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν εἰναιμενικήν του ἀδιαφορίαν!..

Τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ὁ μαρκήσιος ἐφάνη κάπως εὐθυμότερος τοῦ συνήθους.

Ἡ ὁμολογία ποῦ τῷ εἶχε κάμῃ ὁ Μωρίς Ζιλλάρ τὸν ἀνεκούφιζεν ἀπὸ μεγάλου βάρους δι' αὐτὸ δὲν ἠμπόρεσε ἀντίσταθῃ περισσότερον εἰς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διηγηθῇ εἰς τοὺς δύο συντρόφους του, πῶς συνέβαιναν ὥστε ὁ μονογενὴς του υἱὸς Ροδόλφος Δερινὺ καὶ ὁ διαδόχος κλέπτης «Ρ», νὰ εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

— Ὁ Ροδόλφος, ἤρχισεν ὁ μαρκήσιος, ἐξ αἰτίας τῆς ἐπισφαλούς υγείας

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κερ. Β'

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ (2)

Αφιέρωσις προς τὸν «Νικηφόρον Στόλον»

...Γιατί νά μήν ἦμουν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, ἕνας ἀπὸ τὸν πόνο; Ὡ, ἂν εἶχα αὐτὴν τὴν εὐτυχία μόνον, καὶ ἂν μοῦ εἶπες κάθε ἄλλη... Ἀς ἐκνιγηθῶμεν κ' ἐγὼ, ἂς ἐξεπτα στα χόματα, σὰν τρελλὸς μέσα στὸ παιγνίδι, ἀνομιμένος, κατακόκκινος, μέσα στὸ πλῆθος, στὴ σκόνῃ, ἔστω, μὰ πανευτυχισμένος, ὡ, ἂς ἦμουν ἐτσι, ἂς ἤμπορευσα νὰ τὰ κάμω!... Πόσο τὰ ἔχω ζηλέψει, πόσο τὰ ἔχω φθονήσει ἐκεῖνα τὰ παιδιά, ποὺ περικυκλῶνουν μόνον ἕνα βαθιὸ, κ' ὕστερα νὰ πετάξουν ἀπὸ τὴν χαρὰ, καὶ νὰ φωνάξουν «Τὸ πῆρα! Τὸ πῆρα! Σώθηκα!» ἐκεῖνα τὰ παιδιά καὶ ἀκούω στὸ γυναικίστηριον νὰ φωνάζουν «Μωρὲ σήμερον τόσπασα τὸ φουτ-μπαλ-τοῦδουσα κλωτσῶς, τοῦδουσα κλωτσῶς! Τὸ 'τρέλλανα, τ' ἀλάλιασα!», ποὺ λαίλει στα ματάκια τους ἡ ἀφέλεια καὶ στὸ πρόσωπό τους ἡ χαρὰ, σὰν σταγόνες δροσιάς σ' ἕνα φύλλο καλοκαιρινό, πόσο τῶν φθονήσει, πόσο τῶν ζηλέψει, μὰ καὶ πόσο τ' ἀγαπῶ!...

Ὅταν τ' ἀκούω νὰ θορυβοῦν, νὰ τρέχουν, νὰ μιλοῦν, μὲ τὰ ναυτικά τους, μὲ τὸ λείον καὶ ἐκφραστικὸν τὸν πρόσωπο, μὲ τὰ γλυκὰ ματάκια, μὲ τὴν παιδικὴν ἐπιμορφία, εἶνε ἡ πὺρ μεγάλη μου λύπη κ' ἡ πὺρ μεγάλη μου χαρὰ... Πόσο γλήγορα φεύγουν αὐτὰ τὰ χρόνια, κ' εἶναι τὰ χρόνια κανεῖς, πόσο τὰ αἰσθάνομαι! Δὲν ἦμουν κ' ἐγὼ ἐτσι ποτέ; Γιατί δὲν μ' ἀγάπησαν καὶ μ' ἐμένα ἐτσι, γιατί τῆφρασαν καὶ φεύγουν αὐτὰ τὰ χρόνια; Πόσον ἀλάζω καὶ πόσον ἔχω ἀλλάξει! Καὶ πόσον θ' ἀλλάξω ἀκόμη!...

...Μὰ ἡ ἰδιότης μου προσευχὴ δὲν θ' ἀκουσθῇ ποτέ; Ἐνὰς χρόνος, ἐννιά μῆνες μένον ἀκόμη, κ' αὐτοῖς ἐτσι θὰ φύγουν; Γιατί νὰ μὴ μοῦ τὸ δῶναι αὐτὸ ὁ Θεός, ποὺ τὸ θέλω τόσο πολὺ; Γιατί δὲν μ' ἐμένα νὰ γίνῃ ἐτσι; Ἀφοῦ σ' ἄλλους τίποτε δὲν γίνεται, τίποτε δὲν βλέπω; Μοῦ στερεῖ τὴν θερμότητα μου χαρὰ, τὴν γλυκύτητα μου προσευχὴ, τὴν ἱερωτέραν δέησιν, ποὺ τὴν παρακολουθεῖ μὴ ἀκαταμέτρητη εὐγνωμοσύνη. Οἱ νόμοι του εἶνε ἀδυσώπητοι, —τὸ ξέρω. Μὰ ὅχι γὰρ ὁ Θεός. Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ σὲ μένα ἐτσι; Γιατί νὰ μοῦ παρουσιάσῃ αὐτὰ τὰ βασιστικά κάλλη αὐτῆς τῆς ἐποχῆς; Ὡ, ἂς μοῦ τὰ στεροῦσαν ὅλος διόλου!

Ὀκτώβριος 1914 Τέλλος Ἀγρῶς

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ὁ Νίκος γυρίζει ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις του στενοχωρημένος, διότι ἀπέτυχε, καὶ ὁ διδάσκαλός του εἶπε ὅτι κινδυνεύει ν' ἀπορριφθῇ. Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, τ' ἀποτελέσματα βγαίνουν. Ὁ Νίκος ἀπορριφθῇ! Τώρα ἐπιστρέφει στὸ σπίτι του μὲ σκυφτὸ κεφάλι, διότι μαντεύει τὸ ξύλο ποὺ θὰ φράξῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Μόλις ἀνοίγει τὴν πόρτα νὰ καὶ ὁ πατέρας του ἀγριεμένος, μὲ ἕνα μπασιτοῦ-

νι στὸ χέρι, διότι εἶχε μάθει ἀπὸ τὸ δόξαλο ὅτι ἀπερρίφθη ὁ γυιὸς του, τὸν ἀρ-
χίζει στὸ ξύλο. Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἀκούει τὴν μητέρα του νὰ φωνάξῃ ἀπὸ τὸ διπλὰν δωματίο:

—Νίκο, ξύπνα εἶνε πέντε ἡ ὥρα.

Ὁ Νίκος ξυπνᾷ, τρέβει τὰ μάτια του καὶ βλέπει, ὅτι εἶνε στὸ κρεβάτι του. Εἶχε δὴ ὄνειρο!

Ὁ Νίκος σηκώνεται καὶ ἀρχίζει νὰ μελετᾷ διὰ νὰ διαψεύσῃ τὸ κακὸν ὄνειρον ποὺ τὸσον τὸν ἐτάραξε.

Πράγματι δὲ κατώρθωσε νὰ τὸ διαψεύσῃ, λαβὼν ἄριστα.

Στεναγμός τοῦ Ἀνέμου

ΝΥΧΤΑ

Πέρα στὴ θάλασσα ὁ ἥλιος γέρνει,
Βουτάει στὰ κύματα κοκκινισμένα.
Σὲ λίγο ἡ δύσι σκοτάδι φέρνει.

Σκοτάδι ἀπλώνεται καὶ τ' ἀκρογιάλι
Ποῦ ἡ βάρκα ἡσυχῇ κοιμάται.
Ἀνάβει ὁ φάρος στὸ κανάλι.

Πίσω ἀπ' τὸ λόφο προβαίνει ἡ πούλια,
Ἰσι τραβάει στὸν οὐρανόν.

Κράζουν βραχνὰ τὰ νυχτοπούλια.
Ἀθήναι Μαυρομένο Γιούλι

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΦΥΣΗΜΑ

Εἶνε μία φθινοπωρινὴ ἡμέρα. Ἐνα ἀεράκι ἀπαλὸ φυσάει καὶ παρασύρει τὰ κίτρινισμένα φύλλα τῶν δένδρων. Θέλουσα νὰ φύγῃ δι' ὀλίγον τὴν πόλιν, ἐπῆρα τὸν δρόμον ποὺ ὁδηγεῖ εἰς Κολοκυνθῶν. Ἀφοῦ ἀρκετὰ ἐβάδισα, ἐπὶ τοῦ εὐφρασεῖς εἰς ἕνα μεγάλο λειβάδι, ἐπροχώρησα καὶ ἐκάθησα ὑποκᾶτω ἐνός ὑπερψάνου πεύκου.

Ἐτοιμαζόμουν νὰ σηκωθῶ, ὅταν εἰς ἐλπίγην ἀπόστασιν εἶδα ἕνα παιδί ποὺ κοιτοῦσε τὰ φυλλοροοῦντα δένδρα. Τὸ πλησίασα καὶ τὸ ἐρώτησα: «Τί κυττάξεις, τί χάρι δαίμονες σ' αὐτὰ τὰ σχεδὸν γυμνὰ δένδρα;» Σήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὸ παραπρόσωπο βλέμμα του σπαιμάτισε ἐπάνω μου, ἐνῶ μὲ μὴ φωνὴ κλαυθιερὰ μοῦ εἶπε:

«Χάρι δὲν βρίσκω σ' αὐτὰ τὰ δένδρα βρισκω τὴν δυστυχία τοῦ χωρισμοῦ, ἡ ἀδελφὴ μου εἶνε ἄρρωστη φθισικὴ καὶ ὁ γιος ποὺ τὴν ἐξήτασε εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνὴ στὴ μητέρα «ὁ ἀέρας ποὺ θὰ σαρώσῃ τὸ τελευταῖο φύλλον τῶν δένδρων θὰ εἶνε ἡ τελευταία διὰ τὴν ἀδελφὴν μου ἡμέρα». Ἀπὸ τότε ἔρχομαι κάθε πρωὶ καὶ βλέπω ἂν τὰ δένδρα ἔχουν φύλλα, ἀλλὰ ἀλλοίμονον! πέφτουν τὰ φύλλα, πέφτουν, τὰ δένδρα γυμνώνονται καὶ βλέπω τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς καλῆς μου ἀδελφῆς νὰ φθάνουν».

Τὰ μάτια του δακρυομένου κῆρυγαν μὲ ἀπελπισία τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα μ' ἕνα τελευταῖο φθινοπωρινὸ φῶς ἔγυμνωθησαν. Ἦταν τὸ τελευταῖο φθινοπωρινὸ φῶς, ποὺ μαζὺ μὲ τὰ κίτρινισμένα φύλλα σάρωσε καὶ τὴν φθισικὴ.

Ταναργαία

Ο ΘΥΜΟΣ

Τρία ἔτη ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἐν τούτοις νομίζω ὅτι ἔγινε χθές!

Ἦτο ἡ παραμονὴ τῆς ἐορτῆς μου καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν περιμένον νὰ ἔλθῃ ὁ μπαμπάς, νὰ μὲ πάρῃ νὰ ὑπάγωμεν, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἰς τὰ καταστήματα, νὰ μοῦ ἀγοράσῃ ἕν δώρον.

Ἀλλὰ ὁ μπαμπάς τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν ἐργασίαν καὶ δὲν ἤμπορεσε νὰ ἔλθῃ ἐνωρίς εἰς τὸ σπίτι. Ἦταν δὲ ἤλθεν ἡτο πλέον νύκτα καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι τὴν ἐπάρουν θὰ μοῦ ἀγοράσῃ τὸ δώρον.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ ἤρχισα νὰ κλαῖω.

Τότε ὁ μπαμπάς, ἀφοῦ μὲ ἐμέλασε, μὲ ἔστειλε νὰ κοιμηθῶ νηστικός.

Τὴν ἐπαύριον ὁ μπαμπάς μὲ ἐφώνασε καὶ ἐνῶ ἐδίδεν εἰς τὴν μικροτέραν μου ἀδελφὴν ἕν διβλίον χρυσὸν μὲ ὠραίας εἰκόνας, μοῦ εἶπε: «Βλέπεις τί ἔκαμιν ὁ θυμός σου; Τὸ δώρόν σου τὸ παίρνει ἡ Ἐλενίτσα».

Ἐγὼ δὲ κατέβασα τὸ κεφάλι μου καὶ ἐψηθύρισα: «Δὲν θὰ τὸ κάμω πλέον».

Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ὁ μπαμπάς τὸ εἶ-
χεν ἐννοήσει, ὅτι θὰ μετενόουν, διότι δ-
ταν ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωματίόν μου, ἐν διβλίον, ὠραιότερον ἀπὸ τῆς Ἐλενίτσας, ἡτο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μου καὶ ἐπ' αὐτοῦ μὲ γράμματα ἡτο γράμμενον: «Θυμὸς κράτει».

Πρόμαχος τῆς Ἐπταλόφου

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ

Ταξιδιωτὴς, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὰς Ἰν-
δίας, διηγεῖτο τὰς ἐντυπώσεις του εἰς φίλον του. «Φαντάσου, φίλε μου, τί θαν-
μασία χώρα! Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει δω-
δεκάδας ὑψηλῶν. Ἐγὼ, μόνον διὰ τὴν περιουσίαν τῆς πίτας μου, εἶχα τέσσα-
ρας. Ὁ ἕνας τὴν ἔφερε, ὁ ἄλλος τὴν ἐγέ-
μιξεν, ὁ τρίτος τὴν ἤναπτε».

«Καὶ ὁ τέταρτος;» διέκρινεν ὁ φίλος του. «Ὁ τέταρτος, φίλτατε... ὁ τέ-
ταρτος ἀπλούστατα τὴν ἐκάπνιξε! Ἐγὼ, ὡς ξέρεις, δὲν καπνίζω...»

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Νοσταλγία

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστος ἄνθρωπος εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶνε τὰς δυστυχίας δὲν χάνει τὸ θάρρος του.

Ἰσχυρὸς εἶνε ὁ ἐκεῖνος ποὺ διακρί-
νεται εἰς τὴν πάλιν, ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ συγκρατεῖ τὴν ὀργὴν του.

Ὁ χρόνος γίνεται πάσης λύτης ἱατρὸς.

Λευκὴ Περιστερὰ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Μίμης στὸ δρόμο:

—Μαμά! κῆτταξε ἕνα μικρὸ γαιδουράκι σὺν κ' ἐμένα!

(Γεγονός)

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Στόλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐυρυπιδίου
τὴν 23ην Ἰουνίου 1915.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΠΑΥΛΟΥ

Τὴν ἐρχομένην Δευτέραν, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκιψ Παῦλος ἄγει τὴν δνομαστι-
κὴν Του ἐορτὴν. Ἡ Διάπλασις στέλλει εὐλαβῶς πρὸς τὸν σεπτὸν Της Συνδρο-
μητὴν τὰς θερμότητας τῆς εὐχῆς καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, δημοσιεύει ἐδῶ δύο φωτογραφίας, οἱ ὁποῖοι παριστά-
νουν τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα ἀναρριχω-
μένην εἰς τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τῆς Πεντέλης.

Ἐστὼ λοιπὸν, τὸν Ὀκτώβριον, Τέλλος Ἀγρῶς. Ὑποθέτω δὲ ὅτι ἔως τότε, θὰ σοῦ ἔχη περᾶσῃ καὶ αὐτὴ ἡ δευτέρα, τὴν ὁποῖαν ἀναγνωρίζεις ὡς ἐλάττωμα γελῶν. Περιμένω τὰ ποιήματα.

Ἡ ἀγαπητὴ μας Δικατοκρίνη Γ'. Πατριαρχοπούλου, ἡ γνωστοτάτη

Η Α. Β. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΑΡΡΙΧΩΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΨΗΛΟΤΕΡΑΝ ΚΟΡΥΦΗΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ

Σημαία τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ὁ κ. Γεώργ. Ν. Σταφοπούλης, ἐτέλε-
σαν τοὺς γάμους τὸν 18 Ἰουνίου εἰς τὰς Ἀθήνας. Νὰ ζήσουν εὐτυχισμέ-
νοι!

Εἶνε παλαιὰ δοξασία, Ἡρὼ τοῦ 1913, ὅτι τὰ ἔξω ἔχουν μόνον τὸ ἐν-
στικτὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος μόνος τὸ λογικόν. Ἐνστικτὸν ἔχει καὶ ὁ ἄνθρωπος, λογικὸν δὲ μέχρι ἐνός βαθμοῦ, ἔχουν καὶ τὰ ἔξω, τὰ ὁποῖα σκέπτονται, συμπερι-
νοῦν, μετροῦν κτλ. Τὰ παιγνίδια τῶν σκύλων καὶ τῶν γατῶν ποῦ σ' ἐξέπλη-
ξαν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, δὲν εἰνόντο μόνον μὲ τὸ ἐνστικτὸν.

Ὁ Ὀνειροπόλος τῶν Κελα-
μῶν μὲ παρακαλεῖ νὰ δηλώσω, ὅτι δ-
ποιος ἐρωτᾷ δι' αὐτὸν, εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἐρωτᾷ δι' εὐθείας διὰ Μικρὰς Ἀγγελί-
ας, καὶ αὐτὸς θὰ κανονίσῃ τὴν ἀπάντησιν του.

Διὰ τὴν πτωχὴν Κυριοπούλου, ποῦ ἐ-
συστήθη κ' ἐνεργάτῃ ἤδη συνδρομήτρια, μοῦ ἔστειλεν ἀκόμη καὶ τὸ Μικρὸ Ἡ-
πειροτάκι λεπτὰ 45.

Τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στό-
λου ἔκαμε τὸν ὑπολογισμὸν καὶ εἶπεν ὅτι, κατὰ τὴν α' ἐξαμηνίαν τοῦ 1915, δημοσιεύθησαν εἰς τὴν Σελίδα Σ. Σ.

148 κομμάτια, ἐξ ὧν τὰ 68 ἐστάλησαν ἀπὸ ἀγόρια τὰ δὲ 80 ἀπὸ κορίτσια. Ἐἶνε, λέγει, ἡ πρώτη ἱσως φορὰ ποῦ μᾶς ὑ-
περτεροῦν τὰ κορίτσια, ἔστω καὶ εἰς ὀ-
λίγα».

Αἱ φωτογραφίαι σας, Μεσσηνια-
κὴ Ἀκτὴ, τυπώνονται ἀφοῦ γίνον-
ται φωτοτυπιογραφίαι. Τὰς δίδω δηλαδὴ εἰς τὸν κ. Καζάνην, τὸν φωτοτυπιογράφον, ὁ ὁποῖος τὰς φωτογραφεῖ ἐπάνω εἰς τοίγγον. Ὁ τοίγγος αὐτὸς ὑφίσταται κατόπιν μίαν ἐπεξεργασίαν, ἡ ὁποία λέ-
γεται ὁξεῖδωσις καὶ διὰ τῆς ὁποίας βαθουλώουν τὰ λευκὰ μέρη τῆς εἰκόνης καὶ μένον ἐπάνω μόνον τὰ μαύ-
ρα. Ὅπως π. χ. εἰς τὴν σφραγίδα (ἀν εἶδες ποτὲ σφραγίδα μὲ εἰκόνα.) Ἐτσι ὁ τοίγγος στέλλεται εἰς τὸ τυπογραφεί-
ον καὶ τυπώνεται εἰς τὸ φύλλον, ὅπως τυπώνονται καὶ τὰ γράμματα.

Ἡ Φοῦλα παραπονεῖται, ὅτι ὁ τυπο-
γράφος τῆς ἔφαγε μίαν γραμμὴν ἀπὸ τὴν τελευταίαν τῆς ἐπιστολῆς, ποῦ ἐδη-
μοσιεύθη εἰς τὴν Σ. Σ. Σ., καὶ κατώ-
θωσεν, εἰς ἕνα μέρος, νὰ μὴ βγαίῃ κα-

λόφου, Ὁνειραπ' Ἀλήθευσαν, Ἐνα Χιω-
τάκι, Ἀδδα, Θεοσεῦς, Πειρακτήριον. Μέλων Ναυαρχος καὶ Μία Τρελλοῦλα. Ἐξετέλεσα τὰς παραγγέλιας των, ἀλλὰ δὲν μένει χώρος νὰ τοὺς ἀπαντήσω εἰς τὰ ἄλλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἀκρον Ἀωτον» τοῦ Μέλωντος Ναυαρχου. — «Προχάραγμα» τοῦ Τέλλου Ἀγρῶς. — «Ἡ τιμωρία» τοῦ Ὁμη-
ρικοῦ Ἡρώος. — «Βρυδονὲς εἰκόνας» τοῦ Κύματος τοῦ Βοσπόρου. — «Ἀκτὶς προδο-
λέως» τοῦ Σκλαβωμένου Ἑλληνοῦ. — «Πό-
σα λεπτά» τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης. — «Τὸ βλέμμα τοῦ καθήκοντος» τοῦ Γλυκέος Ὀνειροῦ. — «Ὁ πέλεκυς» τοῦ Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν. — «Ἡ Ἀδιόρθωτη» τῆς Ἀδδας. — Διάφορα τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου. — «Φερούσιμα» τοῦ Ρω-
βύρου. — «Ὁ θάνατος τοῦ στρατιώτου» τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913. — Μικρὰ διάφορα ἀποφῶν.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐν ψεύδος δελτικόν» (ἀσχημὴ μετάφρασις). — «Ἐκδρομή», «Ἐ-
φθασε ἡ μέρα», «Τρικυμία», «Φθόνος καὶ Μίσος», «Τὰ μπάνια» (ἄτεχνα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναιρεῖται ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναιρεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια]

Νέα ψευδώνυμα: Τροπαιοφόρος, α. (Γ. Μ.). Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, α. Λιδώ, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰντα-
λάξουν: ὁ Θεοσεῦς (0) μὲ Τέλλον Ἀγρῶν, Στρατηλάτην τῆς Μακεδονίας, Γιγαντο-
μάχον Ἑλληνα. — τὸ Μικρὸ Ἡπειρωτάκι (0) μὲ Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Αὐτόνομον Ἡπειρον, Βαλκανικὴν Συμ-
μαχίαν, Μικρὸν Πρόσκοπον, Τέλλον Ἀγρῶν, Φάωνα, Φούλαν. — ἡ Δακρυπότι-
στος Ζωὴ (0) μὲ Δεμεσιανὴν Νησιωτο-
πούλαν, Κρητισπούλαν, Ἑλληνικὸν Ἰ-
δεώδες, Φάωνα, Πειρακτήριον, Πατριδα τῶν Ἠρώων, Τέλλον Ἀγρῶν, Τελεσίλ-
αν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ἀντισμέ-
νην Βαμβακίαν, Φούλαν, Φράουλαν, Δο-
ξισμένον Ρήνον. Τρελλὴν Ναυτοπούλαν, Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων, Μεγάλην Ἑλλάδα. — τὸ Ναυτάκι τῆς Ἀθήνου (0) μὲ Τέλλον Ἀγρῶν, Βαλκαν. Συμμαχίαν,

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΒΟΧΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ο καλλίτερος σύντροφος—τὸ δροσιτικώτερον ἀνάγνωσμα εἶνε

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,” ΚΑΙ ΤΗΣ “ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.”

Ἐχομεν μίαν μεγάλην συλλογὴν τοιούτων θαυμασίων Τόμων, ἕκαστος τῶν ὁποίων τιμᾶται ἀπὸ 1 δραχμῆς μέχρι 10. Συμβουλευθῆτε τὸν Τιμοκατάλογον ποῦ ἐδημοσιεύθη πολλάκις εἰς τὰ ἑφετεῖνα φύλλα καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας σας, διὰ τὰ ἐξασφαλίσετε ἐν ὥραϊον, ἀπολαυστικὸν καὶ ὠφέλιμον Καλοκαίρι.

Μότσαρτ, Χάριτα, Θησέα.—τὰ “Ονειρα π’ Ἀλήθευσαν (0) μὲ Ἐλευθερωτὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ψάλτην τῆς Μελαγχολίας, Φράουλαν, Γκρατζιέλλαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Δοξασμένον Ἑλλητισμὸν (ἔστειλα) Ἐκπορθητὴν τοῦ Μπιζανίου (κ’ ἐγὼ χαίρω ποῦ ἀπῆντησες καλὰ) Γιάγκον Π. Νικ. εὔγε! σὲ συγγαίρω διὰ τὸ ἀρίστα) Νηρηίδα τοῦ Πηνειοῦ (ἔστειλα ἐκ δευτέρου) Ἀκτίνα Χαράς (ὥραία ἡ ἐπιτολὴ) δὲν πειράζει, ὅταν θὰ ξαναρίσῃ τὸ σχολεῖον, ξεσπαθώνεις πάλιν) Περικλὴν Στεμ. (δυστυχῶς, ὅσον διαρκεῖ ὁ πόλεμος καὶ τὰ χαρτιά εἶνε ὀλίγα καὶ ἀκριδὰ, δὲν ἡμπορεῖ νὰ γίνεταί ἄλλῳ τὸ ὀλίγον καλὸν χαρτὶ ποῦ ὑπάρχει, διατίθεται διὰ τοὺς συνδρομητὰς ποῦ πληρώνουν καὶ ἀκριβώτερα) Φάω-να (βραδεῖον ἔστειλα) Ροδοδάφνην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἐθνικὸν Ὀνειρον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν ἀγοραστήν) Δακρυπότισον Ζωὴν (ἔστειλα) Δανάην Τσ. (τοῦ πράκτορος ἡ ὑπογραφή δὲν χρειάζεται) Ἡρώα τῶν Βαλκανίων (ἔχει καλῶς) Καλλιτέχνην Φειδιάν (ὤχι, δὲν ἀποκλείεται) Μαριανοπούλαν, Ναυτάκι τῆς Δήμητρος, Πανελλήνιον Ἀστέρια κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23ην Ἰουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 150οῦ Διαγωνισμοῦ Δύσεως Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Αὐγούστου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ’ ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

364—365. Ἀπροσδόκητα

- 1.—Ποῖον ἄλογον βλέπει πρὸς τὰ ὀπίσω ὅπως βλέπει καὶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν;
- 2.—Ποιὸς σπάζει προτῆτερα τὸ πόδι του: ὁποῖος πέφτει ἀπὸ τὸ μπαλκόνι, ἢ ὁποῖος πέφτει ἀπὸ τὸ τραπέζι;

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ π. Π.

366. Δεξιόγραφος

Ἄν ἐπίρρημα συνδέσῃς
Μ’ ἐν ἐπίθετον δριμύ,
Μαῦρος πόντος θὰ προβάλλῃ
Ἐμπροστά σου εἰς στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

367. Στοιχειόγραφος

Τοῦ σώματός σου μέλος
Ἄν ἀποκεφαλίσῃς
Καὶ πάλιν τούτου μέλος
Εἶθός θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανοδύρου Ὀδυσσεὺς

368. Τονόγραφος

Πόλις τῆς Μακεδονίας
Ἄν τὸν τόνον τῆς κινήσῃ,
Μ’ ἕνα κράτος τῆς Εὐρώπης
Παραδόξως γίνετ’ ἴση.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μποσού

369. Ἀσθη

* * * Νάντικατασταθὸν οἱ ἀστε-
* * * ρισκοὶ διὰ γραμμάτων οὐ-
* * * τως ὥστε νάναγινώσκειται
* * * ὁριζοντίως ἀκρωτήριον τῆς
* * * Ἑλλάδος, καθέτως ποτα-
* * * μὸς τῆς Ρωσσίας, διαγω-
* * * νίως δὲ πόλις καὶ νῆσος
τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Κυανολεύκου

370. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος

— Πάλι μοῦ τῶχυσες; Κελά, Μαρίκα,
ἐτοιμάσου νὰ σοῦ τὸ ξαναδώσω!
— Μὰ ποῖό;
— Δὲν ἄκουσες ποῦ εἶπα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωβύρου

371. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων
τοιαῦτα, ὥστε μὲ τάχιστα τῶν νὰ σχηματί-
ζεται ἀρχαῖον γινωμικόν:

Θέρος, ἀδύνατος, πεδιάς, ἡμέρα, ἡμι-
σους, χαμηλός, ἐχθρός, ἐντός, παχύς, ἀνα-
βολή, ἔμπροσθεν, ἐργήγορος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαβάρου τοῦ 21

372. Φωνηεντόλιπον

— δτρ - σκψ - σφτρ

Ἐστάλη ὑπὸ Δημητρίου Ι. Σίνη

373. Γεῖφος

Στ Λ ε 1913 Σταδίου Ἀθηνῶν
1914 ν + Πατρὸς ν σ h: ΤΧ Αἰόλου
1915 Ἐμοῦ Σόλωνος

κίς
Τ Γῆς Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φούλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 17

205. Καταρροή (κατὰ, ρῶ, η.)—206. Γά-
μος—Σάμος.—207. Μισθός—ισμός.—208. Ἡ
πέννα.

209. Α 210—214. Διὰ τοῦ
HA-PA-ΓΩ Α: Μῦθος, ὄλος,
A-PA-ΓΩ-NI-A ἀπόλυσις, κλίνω,
ΓΩ-NI-A ἄλμα.—215. Ὁ Νι-
A (Ἐλένη, ΚΩ-
Στα...)—216. ΧΕΛΙΔΩΝ (Χέσφ, μΕλισ-
σα, Μήλος. Περίον, Σουηδία, Ἀπόλλων,
ΜαρόκοN.)—217. Ὁ λέων εἶνε βασιλεὺς
τῶν ζώων.—218. Ἐὰν νέος πονήσῃς, ἔ-
ξεις γῆρας εὐθαλές (Αἶα ναι—ὡς πον’ εἰς
εἰς ἔξ εἰς—γῆραςε φῶξ λέξ.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐ-
λήφθησαν ἀπὸ 17—23 Ἰουνίου

ΑΘΗΝΩΝ. Μικροσκοπικὸς Ὑπαξιωματικὸς,
Γιαν. Π. Νικολόπουλος, Σπ. Α. Κονταρίνης,
Κούλα Α. Κονταρίνη, Παναγ. Δαμηλάτης, Μα-
ρία Γ. Χωροφά, Ματωμένο Ἡλιοβασιλεμα, Σαν-
θὴ Πεταλούδα, Γεώργ. Χ. Πουλᾶκος, Ἰωάννα
Χ. Πουλᾶκου, Παναγ. Α. Σχίζας, Δημ. Σ. Πε-
τρόπουλος, Φιλ. Δ. Ἀγγελῆς, Ἀντ. Σ. Πελε-
κάνος, Ἰωάν. Α. Πελεκάνος, Κεραυνομένος Θη-
σαυρός, Αἰκατερίνη Ρ. Νικολάου, Κωνστ. Β.
Καραβέλλος, Διαβολὰκι τῶν Ἀθηνῶν, Αἰματο-
μένο Σίτρος, Πολύβιος Γ. Χατζηγιαννάκης, Ρου-
μελιώτακι, Λουῖσα Κοντοπούλου, Χαρ. Π. Τσο-
νόπουλος, Σπ. Α. Μάμος, Ἀλ. Σ. Δράκος.

ΑΙΔΗΨΟΥ. Κωνστ. Ι. Παλιόγλου.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ. Νικ. Ι. Βάτης, Ι. Ν. Μω-

ραΐτης.

ΑΡΓΟΥΣ. Νικ. Κουλουριώτης, Ἀγν. Π.

Λύδας.

ΒΟΛΟΥ. Γεώργ. Ι. Ἡλίας.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ἀντ. Δημ. Κλάδης, Διον. Δ.

Κλάδης.

ΚΑΒΑΛΑΣ. Στ. Ε. Ἀντούλας.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Σοφία Ε. Ζούλα, Σοφὸς τοῦ

Μέλλοντος, Ἀνδρ. Θ. Δημησιάνος, Μαρία Κ.

Καμβύσα.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Γεω. Σ. Βανδρόος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Ἰω. Κ. Γιαννόπουλος, Γ. Κου-

κούλας, Κόρη τῶν Λαδῶν, Στ. Γαλανός, Νικ. Π.

Κατσούλης, Ν. Δαμασκηνός, Φ. Κασσάο.

ΜΑΓΙΚΟΠ. (Ρωσσίας). Σκηπτρον τοῦ Αἰῶς.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ. Στ. Θ. Ἀντωνιάδης, Ἀντ. Ν.

Παβέλλας.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ. Ναταλία Π. Ψαρά.

ΠΑΤΡΩΝ. Κούλης Ἀναστασόπουλος, Μίμης

Ἀναστασόπουλος, Γιάγκος Π. Νικολόπουλος,

Παναγ. Σ. Καραϊαλῆς, Λέων, Ἐλφρεϊντα Ρενέ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Παναγ. Χ. Κολυβάς, Π. Κουτσου-

βέλης, Ἰω. Μιχαλάκος, Ἀχιλ. Λεοντανία-

νάκος, Γ. Δημητριάδης.

ΣΠΕΤΣΩΝ. Ψαῖ τῆς Ξηρᾶς.

ΣΥΡΟΥ. Ἀγγελικὴ Σ. Σίδερη, Νικ. Ι. Βάτης.

ΤΗΝΟΥ. Ι. Α. Μάροου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Βασ. Γ. Πουλόπουλος, Δημ.

Α. Μεταξάς, Ἀθηγιανῆς, Νατ. Ι. Βασιλόπουλος.

ΥΔΡΑΣ. Πάνος Ι. Παντελάκης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ἀναστ. Χ. Λεμπέση, Δημ. Β.

Κόκκας.

ΧΙΟΥ. Δανάη Ι. Τσίμα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν
εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς
τεσσεῖς: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΑΜΗΛΑΤΗΣ ἐν Ἀ-
θῆναις, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ἸΩΑΝ. ΗΛΙΑΣ ἐν Βόλῳ
καὶ ΕΛΦΡΕΪΝΤΑ ΡΕΝΕ ἐν Πατραις οἱ ὅποιοι
ἐνεγράφησαν διὰ τεσσεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

ΙΕ—28

Ἀνταλάσσω δελτάρια μὲ Δεσποινίδας, ἰδίως

δὲ ἐξ Αἰγύπτου, Ἡπείρου καὶ Μακεδο-

νίας. Προτιμῶ καλλωνὰς καὶ τοποθεσίας.

Ἐρωτῶ, τί εἶνε Ἑλπίς;—Λιεύθυνσις: Δνίδα

Ἀσχημὴν Ἀλεξανδράτου, Ἀργιστόλιον.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ κα-

λοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς

ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του